

Prædiken til 2. søndag i advent

Luk. 21,25-36

Første tekstrække

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas:

Jesus sagde: »Og der skal ske tegn i sol og måne og stjerner, og på jorden skal folkene gribes af angst, rådvilde over havets og brændingens brusen. Mennesker skal gå til af skræk og af frygt for det, der kommer over verden, for himlens kræfter skal rystes. Og da skal de se Menneskesønnen komme i en sky med magt og megen herlighed. Men når disse ting begynder at ske, så ret jer op og loft jeres hoved, for jeres forløsning nærmer sig.« Og han fortalte dem en lignelse: »Se på figentræet og alle de andre træer. Så snart I ser dem springe ud, ved I af jer selv, at sommeren allerede er nær. Sådan skal I også vide, når I ser dette ske, at Guds rige er nær. Sandelig siger jeg jer: Denne slægt skal ikke forgå, før alt dette sker. Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal aldrig forgå. Tag jer i agt, så jeres hjerte ikke sløves af svir og drukkenskab og dagliglivets bekymringer, så den dag pludselig kommer over jer som en snare; for den skal komme over alle dem, der bor ud over hele jorden. Våg altid, og bed om, at I må få styrken til at undslippe alt det, som skal ske, og til at stå foran Menneskesønnen.«

Lukasevangeliet 21,25-36

I Faderens og Sønnens og Helligåndens navn.

I dag lyder der ord om dom – om dommedag, om Menneskesønnen – Jesus – som dommeren. Om alt det, der skal fejes væk, af bordet, når han kommer igen.

Det er mærkværdige ord på en adventssøndag, hvor vi gør os klar til julen – og det er mærkværdige ord for et lille barn og dets familie, som glæder sig over dåben og livet. Dommedag? Var det dét, vi kom for at høre om?

Vi gør os klar til julen, men vi har det med at glemme, at vi endnu ikke ved, hvad der skal komme. Vi ved endnu ikke, at ham, vi venter på, kommer som et lille barn i krybben – så lille og spæd som et dåbsbarn. Nej, på søndagen i dag får vi præsenteret et bud på, hvordan det kan være, han kommer – måske kommer han som en hård dommer? Og måske vi selv i det stille kan drømme om dén Gud, der kommer og rydder alt af bordet, tager forbryderne og alle vores fejl ved nakken og kaster dem ud og visker tavlen ren.

Himmel og jord skal forgå, står der. Og egentligt forskrækker det os ikke – ikke mere end, når vi tænder for nyhederne. Efterhånden er undergangsstemningen blevet hverdag. Klimaet og krigene og alles udenomssnak. Der er det paradoks, at vi aldrig har vidst så meget om naturen som nu, aldrig har behersket den så meget som nu og aldrig har den gjort os så bange. Det kommer også til udtryk i det nære: Vi har aldrig vidst så meget om graviditet og fødsel, som vi gør nu – alligevel fyldes vi med ængstelse,

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 737, 123. årgang
December 2022
ISSN 0901-2214

måske mere end nogensinde, når naturen gør sit med os. Ja, nogle gange føles det næsten, som om bekymringen er fostret af den store viden...

Men dommedag – den vi hører om i de gamle skrifter. Hvad skal vi stille op med den? Hvordan kan vi forstå den på anden måde end ved hjælp af de gamles billeder?

Der er noget æggende ved den. Ja, tanken om dommedag kan nærmest føles som en slags guilty pleasure – som en glæde ved tanken om den fremtidige udrensning af alt ondt, både hos os selv og hos andre, så kun det klare lys står tilbage – men altså en glæde, der luller os i søvn, så vi glemmer det nu, vi er sat i. Ja, det bliver en guilty pleasure. Og derfor må vi altid henlægge dommedag lidt – gemme den lidt hen, ikke lade den få plads ved tankernes højbord. For den gør ingen nytte i nuet – men den taler håb til de, der er fanget i livets omstændigheder og har brug for netop en dommer.

Gamle Grundtvig beskrev Guds dommedag som en retssag i en bananrepublik. Vi har bygget vores retssystem op på adskillelsen mellem anklager, forsvarer og dommer. Men når Gud holder dommedag, indtager han alle tre sæder:

Ej mer du gruer for dommedag,

du ved, din dommer har ført din sag

og fra sig selv den vundet.

Vi skal ikke vinde vores sag.

Gud er både anklager og forsvarer og dommer i vores sag

og han vinder den for os.

En anden klog mand, den afdøde teologiprofessor Theodor Jørgensen, så dommedag for sig som en gennemlysning – alt skal skinne klart, alt bliver åbenbart. Han siger det sådan her: ”Dommen er en nådesdom! Vi går ikke fortabt, vi tilgives.” Og han fortsætter: ”Jeg forestiller mig dommedag som at vi i mødet med Kristus, der kommer for at dømme

levende og døde – hvor Gud ser på os så at sige gennem Kristus i sin dom – gennemtrænges af et lys, der gør, at alle krinkelkroge i vores tilværelse, alt det, vi har fortrængt, alt det, vi har glemt, fordi vi vil glemme og fortrænge det, bliver oplyst.”

Gud ser altså ikke gennem fingre med os, Gud ser på os gennem Kristus, siger Theodor Jørgensen. Men han lader os ikke blive lullet beroliget i søvn, for han fortsætter: ”Og det vil være et rædsomt øjeblik... Men det lys, der gennemtrænger mig i det øjeblik, det er lyset fra korset, og det vil sige nådeslyset, tilgivelsens lys.”

Fra de gamle og de dødes ord kan vi få tro foræret. Vi får den givet, når vi låner deres ord til at synge troen ud med. Og når vi hører dem tale om dommedag, får vi en fremtid foræret – ikke en fremtid, som vi selv skal vinde eller realisere – vi skal ikke føre vores egen sag, men lægge den i Guds hånd i tillid til, at han dømmer ret og nådefuldt. Amen.

Laura Cæcilie Jessen

Sognepræst i Vestermarie Sogn og Nylarsker Sogn

Salmer (Den Danske Salmebog):

Nr. 274: Rejs op dit hoved, al kristenhed

Nr. 82: Fryd dig, du Kristi brud

Nr. 362: Gør dig nu rede, kristenhed

Nr. 268: Zions vægter hæver røsten

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke, Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvigskforum.dk/Søndagslæsning
– her kan du også
tilmelde dig det
elektroniske nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Vartov – Farvergade 27
1463 København K
vartov@vartov.dk